

Umbrele stejarilor se lungiseră de mult
când iepurașul, ariciul și veverița
veniră să se joace în poieniță.

Ariciul era foarte încântat,
fiindcă îi venise o idee de joc nou.

— O să arunc conul de brad către veveriță,
începu el să explice.

Iar tu trebuie să încerci să-l prinzi din zbor.

Ariciul își luă avânt și aruncă cu putere.

Conul se răsuci de multe ori în aer.

Veverița sări cât putu de sus,
încercând să ajungă la conul de brad.

Dar nu reuși. Iepurașul o luă la fugă.

— Îl prind eu! strigă iepurașul.
Sări peste pârâu și urcă în goană movilița.
Însă conul de pin zbură mai departe, în direcția pădurii.
O crenguță trosni.
Iepurașul mai făcu un salt.
Și, deodată, fără să știe cum,
îl cuprinse un sentiment ciudat.
„Oare s-a mișcat ceva printre umbrele din jur?”
se întrebă el. Oare îl pândea cineva din tufiș?
Conul ateriză cu o bufnitură puternică
pe solul moale al pădurii.
— Acolo este ceva! strigă iepurașul.

